

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Cob/28/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119254267
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Barková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:6119254267.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Barkovej a členov senátu JUDr. Vlastimila Pavlikovského a JUDr. Ivany Neviďanskej v právnej veci žalobkyne: Obec Lisková, so sídlom Lisková 366, 034 81 Lisková, IČO: 00 315 559, zastúpenej: JUDr. Ing. Jankou Kantíkovou, advokátkou so sídlom Š. Moyzesa 11, 034 01 Ružomberok, proti žalovanej: Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Žižkova 11, 811 02 Bratislava, IČO: 36 854 140, za účasti intervenienta na strane žalovanej: BANKRUPTCY & RECOVERY SERVICE, k.s., so sídlom Nám. M. Benku 10, 811 07 Bratislava, IČO: 36 669 415, správca úpadcu KRYPTON, s.r.o. v konkurze, Partizánska 2898/92, 058 01 Poprad, IČO: 36 455 849, o zaplatenie 201 600 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 29Cb/92/2019-176 zo dňa 28.04.2023, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 29Cb/92/2019-176 zo dňa 28.04.2023 potvrdzuje.

Žalovanej a intervenientovi na strane žalovanej súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyne nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo aj ako „súd“) rozsudkom č. k. 29Cb/92/2019-176 zo dňa 28.04.2023 (ďalej len ako „napadnutý rozsudok“), zamietol žalobu žalobkyne Obec Lisková, so sídlom Lisková 366, 034 81 Lisková, IČO: 00 315 559 (ďalej len ako „žalobkyňa“) proti žalovanej Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Žižkova 11, 811 02 Bratislava, IČO: 36 854 140 (ďalej len ako „žalovaná“), za účasti intervenienta na strane žalovanej BANKRUPTCY & RECOVERY SERVICE, k.s., so sídlom Nám. M. Benku 10, Bratislava 811 07, IČO: 36 669 415, správca úpadcu KRYPTON, s.r.o. v konkurze, Partizánska 2898/92, Poprad 058 01, IČO: 36 455 849 (ďalej len ako „intervenient“), o zaplatenie 201 600 eur s príslušenstvom. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v súlade s § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná bola v spore v celom rozsahu úspešná, avšak súd jej nepriznal náhradu trov konania a taktiež nepriznal náhradu trov konania ani intervenientovi na strane žalovanej, keďže si voči žalobkyne neuplatnili ich náhradu.

2. Žalobkyňa sa návrhom na vydanie platobného rozkazu doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica domáhala voči žalovanej (pôvodnou žalovanou bola OTP Banka Slovensko, a.s., IČO: 31 318 916, ktorá je od 01.10.2021 vymazaná z obchodného registra a ktorej právnou nástupkyňou je žalovaná a Okresný súd Bratislava I rozhodol o pokračovaní so žalovanou ako právnou nástupkyňou uznesením sp. zn. 29Cb/92/2019 zo dňa 19.01.2023), zaplatenia sumy 201 600 eur spolu s príslušenstvom a náhrady trov konania. Návrh odôvodnila tým, že žalovaná dňa 22.09.2016 vystavila záručnou listinou zo dňa 22.09.2016 (ďalej aj ako „záručná listina“) neodvolateľnú bankovú záruku č. BZ16079 (ďalej aj ako „banková záruka“) vo výške 20 % zo zmluvnej ceny diela, a to na zabezpečenie pohľadávok žalobkyne vzniknutých porušením povinností zo strany obchodnej spoločnosti KRYPTON, s.r.o. (ďalej aj

ako „zhotoviteľ diela“) a to v období medzi nadobudnutím účinnosti zmluvy o dielo a podpisom protokolu o odovzdaní a prevzatí diela. Dôvodila, že nakoľko si zhotoviteľ diela nespĺnil povinnosť v súlade so zmluvou o dielo a dielo nevyhotovil do 30.09.2017, žalobkyňa ku dňu 30.11.2017 odstúpila od zmluvy o dielo s tým, že žalovanej predložila špecifikáciu porušenia predmetu plnenia zo strany zhotoviteľa vrátane jeho omeškania s plnením listom označeným ako „Vyhlásenie objednávateľa, že zhotoviteľ nespĺnil svoje záväzky zo Zmluvy o dielo č. 1/3/2016 a výzva na uplatnenie práv objednávateľa z bankovej záruky č. BZ16079 č. 346/2017 zo dňa 29.09.2017“ (ďalej aj ako „vyhlásenie“). Uviedla, že dňa 29.09.2017 sa do sídla žalovanej osobne dostavil starosta žalobkyne, kde podal do jej podateľne vyššie označené vyhlásenie a zároveň občianskym preukazom a osvedčením o zvolení za starostu obce preukazoval zamestnankyni podateľne, že je zákonným predstaviteľom obce. Ďalej žalobkyňa uviedla, že zamestnankyňa podateľne dokumenty predložené starostom prezrela, preskúmala a vyhlásenie potvrdila dátumovou pečiatkou a že zároveň oznámila starostovi na jeho dopyt, že predložené listiny sú v poriadku a sú kompletne. Mala za to, že predmetné podanie malo byť následne pridelené konkrétnemu zamestnancovi banky. Ďalej žalobkyňa uviedla, že dňa 03.10.2017 jej bol doručený list žalovanej, ktorým táto zamietla z formálnych nedostatkov plnenie z bankovej záruky, pretože vyhlásenie neobsahovalo potvrdenie právoplatnosti podpisov bankou v zmysle podmienok záruky. S týmto postupom žalovanej, žalobkyňa nesúhlasila a zastávala názor, že splnila všetky podmienky pre včasné a riadne uplatnenie práv z bankovej záruky. Žalobkyňa svoje tvrdenia preukazovala zmluvou o dielo č. 1/3/2016 z 12.09.2016 s dodatkami č. 1 a č. 2 k tejto zmluve spolu s prílohami, vyhlásením, výzvou žalobkyne adresovanej žalovanej zo dňa 21.11.2017, záručnou listinou, listami žalovanej zo dňa 29.09.2017 a zo dňa 18.10.2017 a vyjadrením zo dňa 04.10.2017.

3. Okresný súd Banská Bystrica vydal dňa 11.04.2019 platobný rozkaz sp. zn. 13Up/359/2019, ktorým v celom rozsahu vyhovel návrhu žalobkyne.

4. Proti platobnému rozkazu sp. zn. 13Up/359/2019 zo dňa 11.04.2019, žalovaná podala odpor a namietala, že žalobkyne nárok na plnenie z bankovej záruky nevznikol z dôvodu, že nebola splnená jedna z podmienok plnenia zo záruky podľa znenia bankovej záruky, a to potvrdenie právoplatnosti podpisov žalobkyne ako oprávnenej na vyhlásení.

Zastávala názor, že žalobkyňa nedisponuje žiadnym dôkazom o splnení tejto podmienky. Pečiatka podateľne banky preukazuje len dátum podania vyhlásenia a nenahrádza potvrdenie o právoplatnosti podpisov žalobkyne. Podateľňa potvrdila prevzatie dokumentu, ale nie overenie podpisu osoby, ktorá dokument podpísala a jej oprávnenie konať za žalobkyňu. Podateľňa ani nie je oprávnená na overovanie totožnosti a oprávnenia konať za doručovateľa. Ako dôkaz žalovaná predložila súdu záručnú listinu a list žalovanej zo dňa 29.09.2017.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k odporu žalovanej uviedla, že trvá na podanej žalobe a navrhla pokračovať v konaní na príslušnom súde.

6. Okresný súd Banská Bystrica dňa 09.09.2019 postúpil predmetnú vec na prejednanie Okresnému súdu Bratislava I ako príslušnému súdu podľa § 13 zákona č. 160/2015Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „CSP“).

7. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie a v predmetnej veci nariadil dňa 28.04.2023 pojednávanie a na ktorom sa zúčastnili strany sporu a ktoré zotrvali na svojich písomných vyjadreniach. Žalobkyňa doplnila, že bola uvedená do omylu zo strany zamestnankyne žalovanej, pretože ak nebola kompetentná na overenie totožnosti mala zástupcu žalobkyne (starostu) o tom upovedomiť, prípadne kontaktovať poverenú osobu. Zároveň uviedla, že ju žalovaná síce následne kontaktovala s tým, že jej oznámila jej, že zamietla plnenie z bankovej záruky pre nesplnenie formálnych podmienok a to, že podpis žalobkyne nebol overený a vyhlásenie neobsahuje žiadne potvrdenie o overení podpisu zástupcu žalobkyne (starostu). Zdôraznila, že zamestnanci podateľne neoverujú pravosť podpisu. Intervenient na strane žalovanej rovnako tvrdil, že neboli splnené podmienky pre poskytnutie plnenia z bankovej záruky. Žalobkyňa mala za to, že ju mal usmerniť kompetentný zamestnanec banky a žalovaná uviedla, že je vedľa sa nachádzala jej pobočka, do ktorej starosta žalobkyne mohol ísť a zdôraznila, že bankový obchod - banková záruka sa nevybavuje v podateľni. Ďalej strany sporu uviedli, že nemajú návrhy na doplnenie dokazovania.

8. V konaní nebolo sporné, že žalovaná vydala záručnú listinu - bankovú záruku a v ktorej boli určené podmienky uhradenia záväzku s tým, že žalovaná sa ho zaviazala uhradiť do 7 bankových pracovných dní od obdržania písomnej výzvy žalobkyne a to až do výšky záručnej sumy t. j. v sume vo výške 201 600 eur.

9. Zároveň v konaní nebolo sporné, že zhotoviteľ nespĺnil svoje záväzky vyplývajúce zo zmluvy o dielo číslo 1/3/2016 zo dňa 12.09.2016.

10. V konaní bolo sporné, či žalovaná postupovala v súlade so záručnou listinou, keď zamietla žalobkyni plnenie z bankovej záruky z dôvodu nesplnenia podmienky stanovenej v záručnej listine a to absencie potvrdenia žalovanou (bankou) právoplatnosti podpisov žalobkyne na predložených dokumentoch t. j. na výzve a vyhlásení.

11. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku v odôvodnení uviedol relevantné právne predpisy na základe ktorých rozhodol a ktoré aplikoval na zistený skutkový stav v danej veci.

Dôvodil, že z identifikačných dôvodov mala byť výzva a vyhlásenie predložené prostredníctvom banky, ktorá potvrdí právoplatnosť podpisov žalobkyne na predmetných dokumentoch. Poukázal na to, že moment splatnosti záväzku z bankovej záruky bol stanovený na moment písomnej výzvy žalobkyne za splnenia ďalších podmienok (viď bod 15. tohto rozsudku) s tým, že tieto podmienky museli byť všetky splnené spolu s výzvou alebo bez zbytočného odkladu po nej, v opačnom prípade povinnosť žalovanej (banky) plniť z bankovej záruky nevznikne. Uviedol, že v konaní bolo preukázané, že v zmysle záručnej listiny bola banková záruka platná do 30.09.2017 a žalobkyňa podala vyhlásenie podľa podacej pečiatky banky zo dňa 29.09.2017, čím si sama spôsobilá, že jej neostal žiadny čas na prípadnú nápravu prípadných pochybení. Žalobkyňa vo vyhlásení zo dňa 29.09.2017 vyhlásila, že zhotoviteľ nesplnil svoje záväzky vyplývajúce zo zmluvy o dielo číslo 1/3/2016 zo dňa 12.09.2016 a špecifikovala porušenia predmetu plnenia zo strany zhotoviteľa s tým, že žalovanú ako banku vyzvala na plnenie z bankovej záruky. Žalovaná listom zo dňa 29.09.2017 zamietla žalobkyni plnenie z bankovej záruky z formálnych nedostatkov z dôvodu, že predmetné vyhlásenie neobsahovalo potvrdenie právoplatnosti podpisov bankou v zmysle podmienok stanovených podmienok v záručnej listine (bankovej záruky) a na svojom stanovisku zotrvala (viď list zo dňa z 18.10.2017). Ďalej súd prvej inštancie zdôraznil, že banková záruka (viď bod 16. rozsudku) je prísne formálny právny inštitút, kedy je banka oprávnená len k formálnemu prieskumu či boli naplnené všetky podmienky uvedené v záručnej listine a poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 23 Cdo 3042/2009 z 27.04.2011 a v ktorom sa uvádza že: „Nejsou-li v bankovní záruce sjednány námitky, které může banka uplatňovat vůči veriteli, je banka oprávněna pouze k formálnímu průzkumu věřítelem předložených dokumentu. Z toho plyne, že banka není oprávněna vecně přezkoumávat, zda obsah předložených dokumentů je pravdivý či nepravdivý, zda předložené faktury byly již uhrazeny či zda se jedná o neuhrazené faktury, zda lze za neuhrazené faktury považovat faktury před či po splatnosti a pod., nejsou-li tyto námitky v textu bankovní záruky zahrnutý. Rozhodné pro plnění z bankovní záruky je naplnění podmínek obsažených v záruční listine.“. Prísne formálne posúdenie splnenia podmienok pre poskytnutie plnenia z bankovej záruky zo strany banky potvrdil Najvyšší súd Českej republiky aj v rozhodnutí sp. zn. 32 Cdo4752/2014 z 31.08.2016 a v ktorom sa uvádza že: „Dospel-li odvolací soud k závěru, že žalobkyne byla povinna dodržet text výzvy k plnění z bankovní záruky tak, jak je v záručních listinách uvedeno, a protože ani jedna z výzev žalobkyně neobsahovala obrat splatné platební závazky, nebyla banka povinna plnit, je jeho závěr správný“. Súd ďalej poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29 Cdo 1395/2017 z 31.05.2017 a v ktorom sa uvádza že: „dovolatelkou zpochybené právní posouzení věci odvolacím soudem odpovídá závěrum formulovaným Nejvyšším soudem v důvodech rozsudku ze dne 30. března 2016, sp. zn. 29 Cdo 2171/2014, který byl dne 14. prosince 2016 schválen občanskoprávním a obchodním kolegiem Nejvyššího soudu k uveřejnění ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, jakož i v rozsudcích ze dne 31. srpna 2016, sp. zn. 32 Cdo 4752/2014 a ze dne 27. října 2004, sp. zn. 29 Odo 955/2002, podle nichž nejsou-li splněny podmínky stanovené v záruční listine, nelze plnění z bankovní záruky požadovat.“.

Mal za to, že obsah práv a povinností žalovanej (banky) a oprávneného z bankovej záruky (žalobkyne) je daný striktne a to obsahom záručnej listiny. Ak nie sú splnené podmienky stanovene v záručnej listine, nemožno požadovať plnenie z bankovej záruky. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v danom prípade mala žalobkyňa záručnú listinu k dispozícii, nakoľko ju predložila súdu so svojou pečiatkou a s vyznačením dátumu prijatia 27.09.2016. Preto zastával názor, že žalobkyňa teda presne vedela aké podmienky musí splniť, aby jej žalovaná (banka) poskytla plnenie na základe bankovej záruky. Konštatoval, že výzva a vyhlásenie boli žalobkyňou predložené do podateľne žalovanej, čo vyplýva z podacej pečiatky banky na vyhlásení, kde je vyznačený dátum podania 29.09.2017. Uviedol, že v konaní nebolo sporné, že na vyhlásení chýba potvrdenie žalovanou právoplatnosti podpisu štatutárneho zástupcu žalobkyne t. j. starostu. Zároveň uviedol, že podateľňa iba prijala dokumenty od žalobkyne, čo potvrdila podacou pečiatkou, avšak zo žiadnej listiny už nevyplýva potvrdenie pravosti podpisov starostu žalobkyne. Nesúhlasil s názorom žalobkyne, že v danom prípade pochybila žalovaná (banka), keď mala zamestnankyňa žalovanej údajne poskytnúť starostovi žalobkyne nesprávne informácie. Súd prvej inštancie zastával názor, že sa v tejto veci nejednalo o spotrebiteľský spor v ktorom by mala mať žalovaná ako banka poučovaciu povinnosť. Argumentoval, že žalobkyňa mala vedomosť

o podmienkach uvedených v záručnej listine a predmetné vyhlásenie podala deň pred uplynutím platnosti bankovej záruky. Poukázal na to, že žalobkyňa porušila zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“ t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. Je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.. Súd prvej inštancie uzavrel, že zo žiadneho predloženého dôkazu nemožno dospieť k záveru, že žalovaná v podateľni overovala pravosť podpisu starostu žalobkyne a jej tvrdenia o nesprávnom postupe zamestnankyne v podateľni žalovanej ostali len v rovine tvrdení, pretože nepredložila jediný dôkaz na podporu týchto tvrdení. Súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obdo/59/2020 zo dňa 19.10.2020 a sp. zn. 3Obdo/68/2020 zo dňa 14.12.2020 v ktorých je vyjadrený názor, že vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania, je v záverečnej fáze súdneho konania konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom, nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces.

Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná a preto ju v celom rozsahu zamietol.

12. Proti napadnutému rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie zo dňa 21.06.2023 z dôvodov podľa § 355 ods. 1 CSP v spojení s § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP, nakoľko zastávala názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a je nedostatočne odôvodnené. Žalobkyňa nesúhlasila so záverom súdu prvej inštancie, ktorý zamietol žalobu z dôvodu, že ňou doručené vyhlásenie žalovanej - t. j. banke neobsahovalo potvrdenie právoplatnosti podpisov bankou v zmysle podmienok bankovej záruky.

Uviedla, že z obsahu predmetnej záručnej listiny zo dňa 22.09.2016 vyplýva, že žalovanej vzniká povinnosť jej plniť z bankovej záruky pri splnení vymedzených podmienok a to predloženie dokumentov: písomného vyhlásenia, že zhotoviteľ nespĺnil svoje záväzky vyplývajúce zo zmluvy o dielo číslo 1/3/2016 zo dňa 12.09.2016 a špecifikácie porušení predmetu plnenia zo strany zhotoviteľa.

Poukázala na text v záručnej listine: „Z identifikačných dôvodov musí byť Vaša výzva a Vaše vyhlásenie predložené prostredníctvom banky, ktorá potvrdí právoplatnosť podpisov Vašej firmy na týchto dokumentoch“.

Žalobkyňa namietala, že súd prvej inštancie nesprávne považoval vyššie uvedený spôsob uplatnenia plnenia z bankovej záruky za podmienku pre poskytnutie plnenia z tejto záruky podľa ustanovení § 313, § 316 ods. 1 a § 319 Obchodného zákonníka, pritom v skutočnosti sa jednalo len o spôsob uplatnenia práva z bankovej záruky, pre ktorý sa prísne formalistické poňatie aplikované súdom prvej inštancie neuplatní. Povinnosťou súdu prvej inštancie preto bolo posúdiť všetky okolnosti, za akých došlo k jej uplatneniu práva na plnenie bankovej záruky, najmä či jej výzva a vyhlásenie boli podané prostredníctvom vystavovateľa záručnej listiny (právneho predchodcu žalovanej) alebo inej banky, teda či identifikáciu žalobkyne vykonával samotný vystaviteľ záručnej listiny alebo iná banka.

13. Podľa názoru žalobkyne v tomto prípade bolo namieste aplikovať príslušné ustanovenia § 266 Obchodného zákonníka a obsah záručnej listiny vykladať na ťarchu žalovanej v zmysle ustanovenia § 266 ods. 4 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len ako „Obchodný zákonník“).

Žalobkyňa argumentovala, že pokiaľ má právny úkon plniť svoju spoločenskú funkciu, nesmie prejav vôle konajúceho vzbudzovať pochybnosti o obsahu právneho úkonu, ktorý prejavuje. Zákon nepredpisuje osobitné náležitosti pre tento prejav. Kládie však požiadavku, aby prejav vôle bol zrozumiteľný, aby s ním mohli byť spojené právne následky zamýšľané konajúcou osobou. Ak prejav vôle nie je jasný a zrozumiteľný, je potrebné obsah prejavu vôle zistiť výkladom (interpretáciou). Interpretáčne pravidlá pri výklade prejavu vôle sú zakotvené v ustanovení § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka v závislosti od toho, či bol právny úkon vyjadrený slovami alebo inak než slovami. Ak ani pomocou nich sa nezistí skutočný obsah právneho úkonu, ide o neurčitý, a tým pádom aj o neplatný právny úkon (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka), pričom, ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatná len táto časť (§41 Občianskeho zákonníka). Obchodný zákonník má samostatné interpretačné pravidlá pre právne úkony, ktoré sú hierarchicky usporiadané.

Uviedla, že interpretácia zmluvných textov je vo svojej základnej podobe do istej miery porovnateľná s výkladom právnych predpisov a má v porovnaní s interpretáciou zákona celý rad špecifik (viď I. ÚS

242/2007). Ako v prípade výkladu právneho predpisu, tak v prípade zmluvy rovnako platí, že jazykový výklad predstavuje prvotné priblíženie sa k aplikovanej právnej norme. Jazykové vyjadrenie právneho úkonu zachyteného v zmluve musí byť preto najprv vykladané prostriedkami gramatickými (z hľadiska možného významu jednotlivých použitých pojmov), logickými (z hľadiska vzájomnej nadväznosti použitých pojmov) či systematickými (z hľadiska radenia pojmov v štruktúre celého právneho úkonu). Poukázala na to, že z jazykového vyjadrenia uvedeného v záručnej listine: „Z identifikačných dôvodov musí byť Vaša výzva a Vaše vyhlásenie predložené prostredníctvom banky,...“ nesporne vyplýva, že predmetná výzva a vyhlásenie majú byť predložené prostredníctvom banky, avšak už nie je špecifikované prostredníctvom akej banky, t.j. či prostredníctvom banky, ktorá vystavila záručnú listinu alebo prostredníctvom banky oprávneného (žalobkyne). Predmetná výzva a vyhlásenie teda mohli byť podané prostredníctvom akejkoľvek banky.

14. Ďalej poukázala na jazykové vyjadrenie uvedené v záručnej listine: „...,ktorá potvrdí právoplatnosť podpisov Vašej firmy na týchto dokumentoch“, s tým, že je nejasné a nezrozumiteľné.

15. Žalobkyňa v nadväznosti na vyššie uvedené namietala, že je nejasné, aký úmysel vystaviteľ záručnej listiny sledoval, keď použil slovné spojenie „Vašej firmy“, nakoľko výraz firma sa bežne používa ako synonymum pre pojem podnik či obchodná spoločnosť. Taktiež slovné spojenie „potvrdí právoplatnosť podpisov“ je nejasné a nezrozumiteľné, pretože z obsahu záručnej listiny nie je jasné, čo mal vystaviteľ záručnej listiny na mysli, keď použil slovné spojenie „potvrdenie právoplatnosti podpisov“.

16. Namietala, že právoplatnosť je pojem používaný pre označenie vlastnosti rozhodnutia vydaného súdom alebo správnym orgánom. Právoplatnosť znamená, že dané rozhodnutie je záväzné a nemožno ho meniť riadnymi opravnými prostriedkami.

17. Zároveň poukázala na to, že z obrany žalovanej v tomto konaní vyplýva, že slovným spojením „...,ktorá potvrdí právoplatnosť podpisov Vašej firmy na týchto dokumentoch.“ mal byť sledovaný zámer overiť podpis osoby, ktorá tieto dokumenty podpísala a jej oprávnenie konať za žalobkyňu ako oprávneného. Uviedla, že uvedené jej však nebolo známe, nakoľko to nevyplýva z použitého jazykového vyjadrenia v predmetnej záručnej listine a ani z rokovania medzi ňou a vystavovateľom záručnej listiny a ani zo vzájomnej praxe. Taktiež ani slovenská legislatíva nepozná výraz „potvrdenie právoplatnosti podpisov“. V slovenskej legislatíve sa používa slovné spojenie overenie (osvedčenie) pravosti podpisu na listine (tzv. legalizácia), ktorú upravuje zákon č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) a zákon č. 599/2001 Z. z. o osvedčovaní listín a podpisov na listinách okresnými úradmi a obcami. Preto ani v prípade výkladu v zmysle ustanovenia § 266 ods. 2 Obchodného zákonníka (objektívizácia adresáta právneho úkonu) nie je možné použitému výrazu „potvrdenie právoplatnosti podpisov“ pripísať žalovanou prezentovaný význam. Keďže v tomto prípade by si vystavovateľ záručnej listiny nemohol sám overiť podpis prítomnej konajúcej osoby na predmetných dokumentoch, dá sa vyvodiť záver o požiadavke, aby na dokumentoch (výzva a vyhlásenie), ktoré vystavovateľovi záručnej listiny budú doručené, bola overená pravosť podpisov zo strany banky, prostredníctvom ktorej sa tieto dokumenty podávajú. Pokiaľ teda žalovaná zamýšľala pod slovným spojením „potvrdenie právoplatnosti podpisov firmy na týchto dokumentoch“ overenie pravosti podpisu osoby, ktorá tieto dokumenty podpísala a jej oprávnenia konať za oprávneného, ako vo svojej obrane uviedla, nič jej nebránilo, aby v záručnej listine toto jasne uviedla a špecifikovala. S odkazom na ust. § 266 ods. 4 Obchodného zákonníka mal súd prvej inštancie námietky žalovanej posúdiť ako nedôvodné, pretože predmetnú bankovú záruku formulovala samotná žalovaná.

Zároveň žalobkyňa uviedla, že v konaní nebolo sporné, že dňa 29.09.2017 v čase medzi 10 - 11:00 hod. sa starosta žalobkyne ako jej štatutárny zástupca osobne dostavil do sídla vystavovateľa záručnej listiny za účelom osobného podania príslušných dokumentov (výzva a vyhlásenie) a súčasne aj preukázania sa, že je oprávnený konať za žalobkyňu. Poverenú zamestnankyňu vystavovateľa záručnej listiny starosta informoval, že je štatutárny zástupca žalobkyne a že vystavovateľovi záručnej listiny podáva výzvu na uplatnenie práv žalobkyne z bankovej záruky č. BZ16079, vrátane vyhlásenia, že zhotoviteľ nespĺnil svoje záväzky zo zmluvy o dielo č. 1/3/2016 spolu s prílohami. Zamestnankyni vystavovateľa záručnej listiny sa zároveň preukázal občianskym preukazom a osvedčením o zvolení za starostu žalobkyne. Zamestnankyňa vystavovateľa záručnej listiny všetky starostom predložené (doručené) dokumenty prezrela, preskúmala, tieto zároveň od starostu žalobkyne aj prebrala. Štatutárny zástupca žalobkyne (starosta) sa následne u tejto zamestnankyne informoval, či je vo veci potrebné, a to či už z jeho strany, alebo zo strany žalobkyne ešte niečo dokladovať, na čo mu táto oznámila, že predložené listiny sú v poriadku a že sú kompletne.

Žalobkyňa mala za to, že tým, že sa jej štatutárny zástupca (starosta) osobne dostavil do sídla vystavovateľa záručnej listiny, kde sa preukázal občianskym preukazom a osvedčením o zvolení za starostu, došlo zo strany vystavovateľa záručnej listiny k „potvrdeniu právoplatnosti podpisov

na týchto dokumentoch“, nakoľko tieto dokumenty boli zo strany vystavovateľa záručnej listiny prevzaté. V tomto prípade ide o internú záležitosť vystavovateľa záručnej listiny, pričom oprávnená osoba (žalobkyňa) nemôže mať vedomosť ako vystavovateľ záručnej listiny ešte navyše „potvrzuje právoplatnosť podpisov“. Ani z obsahu bankovej záruky nie je zrejmé, kto a akým spôsobom vykoná „potvrdenie právoplatnosti podpisov firmy“ u vystavovateľa záručnej listiny. Pokiaľ sa žalovaná bránila tým, že poverená zamestnankyňa banky bola oprávnená len na preberanie listových zásielok a nie na overovanie totožnosti a oprávnenia konať za doručovateľa, v tomto prípade mal súd prvej inštancie aplikovať príslušné ust. § 15 a § 16 Obchodného zákonníka, ktoré chránia dobrú vieru tretích osôb, ktoré urobili úkon s touto nepoverenou osobou v prevádzkarni podnikateľa.

18. Žalobkyňa namietala, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné vyčítať ako sa s uvedenou argumentáciou vysporiadal súd prvého stupňa. Poukázala na ustálenú rozhodovaciu prax Ústavného súdu Slovenskej republiky v zmysle ktorej, je jedným z princípov, ktoré predstavujú súčasť práva na riadny a spravodlivý proces, ako aj pojmu právneho štátu, povinnosť súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

19. Žalovaná sa vyjadrením zo dňa 28.06.2023 vyjadrila k odvolaniu žalobkyne zo dňa 21.06.2023 tak, že zotrvala na všetkých svojich uvedených argumentoch v konaní.

Nesúhlasila s názorom žalobkyne uvedeným v podanom odvolaní a to, že potvrdenie banky o právoplatnosti jej podpisov na predložených dokumentoch nebolo podmienkou plnenia z bankovej záruky. Mala za to, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov správne určil, že toto bola jedna z podmienok na plnenie z predmetnej bankovej záruky, pretože je to priamo uvedené v záručnej listine ako aj, že žalobkyňa v konaní nepreukázala, že táto podmienka bola splnená.

K odvolacej námietke žalobkyne, že vyššie uvedená podmienka bola v záručnej listine formulovaná nejasne a nezrozumiteľne a nebolo jasné, že pod slovným spojením „potvrdenie právoplatnosti podpisov žalobkyne“ sa myslelo potvrdenie pravosti podpisu osoby konajúcej za žalobkyňu a preukázanie jej oprávnenia konať za ňu ako beneficienta, žalobkyňa uviedla, že toto tvrdenie žalobkyne v odvolaní je účelové, medzi stranami sporu dokonca ani v priebehu konania na súde prvej inštancie nebolo sporné, čo sa myslelo týmto slovným spojením, a to aj za použitia interpretačných pravidiel uvedených v § 266 ods. 1 a ods. 2 Obchodného zákonníka, na ktoré sa žalobkyňa odvolávala. Zároveň poukázala na to, že žalobkyňa v priebehu konania a dokonca aj v samotnom odvolaní tvrdila, že túto podmienku splnila tým, že jej štatutárny zástupca sa osobne dostavil do sídla jej spoločnosti za účelom preukázania sa, že je oprávnený konať za ňu, že sa v podateľni žalovanej preukázal občianskym preukazom a osvedčením o zvolení za starostu. Týmto teda žalobkyňa sama potvrdzuje, že si bola vedomá, čo sa pod uvedenou podmienkou v bankovej záruke myslelo (prejav vôle pri tejto podmienke jej bol teda dostatočne jasný), ale v konaní nepredložila žiadny dôkaz o tom, že túto podmienku, tak ako to tvrdí, aj splnila. Mala za to, že súd prvej inštancie správne uviedol, že splnenie tejto podmienky žalovanou nebolo preukázané žiadnym dôkazom a nemožno dospieť k tomu, že v podateľni žalovanej bola overená pravosť podpisu štatutára žalobkyne. Odkázala na ustanovenia § 89 ods. 2 a § 93a zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v zmysle ktorých, je banka povinná pri každom obchode požadovať preukázanie totožnosti klienta ako aj oprávnenia na zastupovanie; pri každom obchode je klient povinný vyhovieť každej takejto žiadosti banky. Vykonávanie obchodu so zachovaním anonymity klienta je banka povinná odmietnuť. V tejto súvislosti poukázala aj na § 5 citovaného zákona, z ktorého vyplýva, že bankovým obchodom je vznik, zmena alebo zánik záväzkových vzťahov medzi bankou a jej klientom a akékoľvek operácie súvisiace s bankovými činnosťami vrátane nakladania s vkladmi. Uvedená požiadavka zákona súvisí nielen s ochranou pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti ale samozrejme smeruje aj k tomu, aby banka vždy overila, či osoba, ktorá ide vykonať bankovú operáciu, je riadne oprávnená vo veci konať (v tomto prípade za beneficienta).

Ďalej žalovaná zdôraznila, že žalobkyňa pri náležitej starostlivosti musela vedieť, že v podateľni bank sa nevykonávajú bankové obchody a ani, že sa tam neoveruje pravosť podpisu konajúcich osôb a ich oprávnenie konať. Poukázala na to, že v sídle banky, kde žalobkyňa výzvu na plnenie z bankovej záruky ako tvrdila predložila, boli prevádzkové priestory na vykonávanie obchodov (pobočka banky) priamo oproti podateľni. Uviedla, že napr. prevodný príkaz z účtu alebo výber z účtu by žalobkyňa určite neriešila v podateľni banky.

Zastávala názor, že sa jedná len o účelové tvrdenie žalobkyne v odvolaní, keď odkazuje na príslušné ust. § 15 a § 16 Obchodného zákonníka a dobrú vieru tretích osôb, ktoré urobili úkon s nepoverenou osobou v prevádzkarni podnikateľa. Uviedla, že žalobkyňa v konaní nepredložila o svojich tvrdeniach (t. j. o splnení predmetnej podmienky uvedenej v bankovej záruke) žiadny dôkaz.

Vzhľadom na uvedené žalovaná mala za to, že odvolanie žalobkyne je nedôvodné a žiadala, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne.

20. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd (ďalej aj ako „odvolací súd“) v zmysle § 34 CSP po oboznámení sa s obsahom spisu a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi v zmysle § 379 a § 380 CSP dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

21. Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

22. Podľa § 151 ods. 2 CSP, ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

23. Podľa § 153 ods. 1 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Podľa odseku 2 na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

24. Podľa § 153 ods. 3 CSP, ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

25. Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

26. Podľa § 215 ods. 1 CSP, súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

27. Podľa § 215 ods. 2 CSP, skutkový stav sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona.

28. Podľa § 316 ods. 1 Obchodného zákonníka, banka ručí za splnenie zabezpečeného záväzku do výšky sumy a za podmienok určených v záručnej listine. Banka môže voči veriteľovi uplatniť iba námietky, ktorých uplatnenie záručná listina pripúšťa.

29. Podľa § 319 Obchodného zákonníka, banka plní svoj záväzok z bankovej záruky, len keď ju na to písomne vyzval veriteľ. Ak je plnenie banky z bankovej záruky podmienené v záručnej listine predložením určitých dokumentov, musia sa tieto dokumenty predložiť pri tejto výzve alebo bez zbytočného odkladu po nej. musia sa tieto dokumenty predložiť pri tejto výzve alebo bez zbytočného odkladu po nej.

30. Podľa § 321 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak je doba platnosti v záručnej listine obmedzená, banková záruka zanikne, ak veriteľ neoznámí banke písomne svoje nároky z bankovej záruky počas jej platnosti.

31. Podľa § 322 ods. 1 Obchodného zákonníka, na bankovú záruku sa inak použijú primerane ustanovenia o ručení.

32. Podľa § 322 ods. 2 Obchodného zákonníka, vzťah medzi bankou a dlžníkom sa spravuje podľa ustanovení o mandátnej zmluve.

33. Podľa § 5 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, na účely tohto zákona sa rozumie

i) bankovým obchodom (ďalej len „obchod“) vznik, zmena alebo zánik záväzkových vzťahov medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a jej klientom a akékoľvek operácie súvisiace s bankovými činnosťami vrátane nakladania s vkladmi,

34. Podľa § 89 ods. 2 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné pri každom obchode požadovať preukázanie totožnosti klienta okrem obchodov uvedených v odseku 5; pri každom obchode je klient povinný vyhovieť každej takejto žiadosti banky alebo pobočky zahraničnej banky. Vykonávanie obchodu so zachovaním anonymity klienta banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné odmietnuť.

35. Podľa § 89 ods. 3 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, na účely odseku 2 možno totožnosť klientov preukázať dokladom totožnosti klienta podľa osobitných predpisov o dokladoch totožnosti, alebo podpisom klienta, ak je tento klient osobne známy a ak je jeho podpis bez akýchkoľvek pochybností zhodný s podpisom klienta na podpisovom vzore uloženom v banke alebo v pobočke zahraničnej banky, pri ktorého podpisovaní klient preukázal svoju totožnosť dokladom totožnosti; pri vykonávaní obchodu prostredníctvom technických zariadení sa totožnosť preukazuje osobitným identifikačným číslom alebo obdobným kódom, ktorý banka alebo pobočka zahraničnej banky prideli klientovi, a autentifikačným údajom, ktorý banka alebo pobočka zahraničnej banky dohodne s klientom, alebo elektronickým podpisom podľa osobitného zákona. Pri maloletom klientovi, ktorý nemá doklad totožnosti, sa dokladom totožnosti overuje totožnosť jeho zákonného zástupcu a predkladá sa doklad, z ktorého je zrejmé oprávnenie zástupcu na zastupovanie, ako aj rodný list maloletého klienta.

36. Po oboznámení sa s obsahom spisu, napadnutým rozsudkom a s konaním pred súdom prvej inštancie, ktoré predchádzalo jeho vyhláseniu, ako aj s odvolaním žalobkyne a vyjadrením žalovanej k odvolaniu, odvolací súd konštatuje vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorého podrobným odôvodnením sa stotožňuje a konštatuje jeho súladnosť s dikciou ustanovenia § 220 ods. 2 CSP a z ktorého je zrejmy myšlienkový postup súdu prvej inštancie vedúci k ustáleným skutkovým a právnym záverom premietnutým do výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie sa dostatočným, náležitým, zrozumiteľným a vecne správnym spôsobom vysporiadal so všetkými skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie vo veci. Konanie pred súdom prvej inštancie bolo vedené v súlade so zásadou kontradiktórnosti civilného procesu a odvolací súd nezistil žiadne vady procesného charakteru, ktoré by mali za následok nesprávnosť napadnutého rozsudku.

37. S poukazom na uvedené, sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a v odôvodnení tohto rozhodnutia sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku sa vyjadril k tým dôvodom odvolania, ktoré majú vplyv na rozhodnutie vo veci (§ 387 ods. 2 CSP).

38. V konaní nebolo sporné, že žalovaná vydala záručnú listinu - banková záruka č: BZ16079 zo dňa 22.09.2016 s určením podmienok uhradenia záväzku žalobkyňi.

39. Ďalej v konaní nebolo sporné, že zhotoviteľ nesplnil svoje záväzky žalobkyňi ako objednávateľovi vyplývajúce zo zmluvy o dielo číslo 1/3/2016 zo dňa 12.09.2016.

40. V konaní bolo sporné, či súd prvej inštancie správne posúdil postup žalovanej, ktorá odmietla poskytnúť plnenie z bankovej záruky žalobkyňi t. j. či táto splnila resp. nesplnila podmienky určené v záručnej listine na uplatnenie práv z bankovej záruky.

41. Z obsahu súdneho spisu mal odvolací súd zistené, že žalovaná vystavila neodvolateľnú bankovú záruku č. BZ16079 vo výške 20 % zo zmluvnej ceny diela a to na zabezpečenie pohľadávok žalobkyne vzniknutých porušením povinností zo strany obchodnej spoločnosti KRYPTON, s.r.o. ako zhotoviteľa diela v období medzi nadobudnutím účinnosti zmluvy o dielo a podpisom protokolu o odovzdaní a prevzatí diela. Ďalej mal odvolací súd zistené, že zhotoviteľ diela si nesplnil povinnosť v súlade so zmluvou o dielo a ktoré nevyhotovil do 30.09.2017 a že žalobkyňa z tohto dôvodu odstúpila ku dňu 30.11.2017 od tejto zmluvy. Žalobkyňa predložila žalovanej výzvu, v ktorej bola uvedená špecifikácia porušení predmetu plnenia zo strany zhotoviteľa vrátane omeškania s plnením z jeho strany a to listom označeným ako „Vyhlásenie objednávateľa, že zhotoviteľ nesplnil svoje záväzky zo Zmluvy o dielo č. 1/3/2016 a výzva na uplatnenie práv objednávateľa z bankovej záruky č. BZ16079 č. 346/2017 zo dňa 29.09.2017“. Taktiež mal odvolací súd zistené z obsahu súdneho spisu, že dňa 29.09.2017 sa osobne dostavil štatutárny zástupca žalobkyne do sídla banky žalovanej, kde podal vyššie uvedené vyhlásenie do podateľne.

42. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa nesplnila podmienky stanovené v záručnej listine a že právne neobstoja jej argumenty s tým, že sa jednalo o účelovú obranu. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa vo vyhlásení vyhlásila, že zhotoviteľ nesplnil svoje záväzky vyplývajúce zo zmluvy o dielo číslo 1/3/2016 zo dňa 12.09.2016 a špecifikovala porušenia predmetu plnenia zo strany zhotoviteľa a že žalovanú ako banku vyzvala na plnenie z bankovej záruky. V predmetnom vyhlásení žalobkyne zo dňa 29.09.2017 však absentuje potvrdenie žalovanou právoplatnosti podpisu štatutárneho zástupcu žalobkyne a ktoré nebolo uskutočnené zo strany žalovanej do uplynutia doby platnosti stanovenej v záručnej listine t. j. do 30.09.2017. Podateľňa banky žalovanej síce prijala dokumenty od žalobkyne, čo potvrdila podacou pečiatkou, avšak zo žiadneho relevantného dôkazu predloženým žalobkyňou nevyplýva overenie žalovanou podpisov na predložených dokumentoch štatutárneho zástupcu žalobkyne tak, ako to bolo dojednané v záručnej listine. Preto tvrdenia žalobkyne o nesprávnom postupe žalovanej odvolávajú sa na zamestnankyňu podateľne neobstoja, pretože táto nebola osobou, ktorá mala v náplni práce posúdiť obsah správnosti predložených dokumentov. V danom prípade žalobkyňa pochybila, keď príslušné dokumenty, na základe ktorých si uplatnila práva z bankovej záruky odozdala v podateľni banky a nie v jej pobočke, kde sa reálne uskutočňujú bankové obchody. Žalobkyňa pri náležitej starostlivosti mala vedieť, že v podateľni bánk sa nevykonávajú bankové obchody a že zamestnankyňa nemá oprávnenie kontrolovať správnosť podaných dokumentov a vykonávať právne úkony súvisiace s bankovými obchodmi. Odvolací súd zdôrazňuje, že v predmetnej veci sa jednalo o bankový obchod v zmysle § 5 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov a to znamená, že akékoľvek operácie súvisiace s bankovými činnosťami sa uskutočňujú len medzi bankou t.j. zamestnancom, ktorý má uvedenú činnosť v pracovnej náplni a klientom. Nemožno sa odvolávať ani na nezrozumiteľnosť textu v záručnej listine ako to tvrdila žalobkyňa: „...,ktorá potvrdí právoplatnosť podpisov Vašej firmy na týchto dokumentoch“ a že slovenská legislatíva nepozná výraz „potvrdenie právoplatnosti podpisu“ s tým, že v slovenskej

legislatíve sa používa slovné spojenie overenie (osvedčenie) pravosti podpisu na listine (tzv. legalizácia), ktorú upravuje zákon č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) a zákon č. 599/2001 Z. z. o osvedčovaní listín a podpisov na listinách okresnými úradmi a obcami, nakoľko zo záručnej listiny jasne vyplýva predmetné dojednanie a zákon neprikazuje použitie konkrétneho slovného spojenia na vyjadrenie tej ktorej dojednanej podmienky a napokon z vyjadrení žalobkyne vyplýva, že vedela, že je potrebné potvrdenie právoplatnosti podpisov bankou (žalovanou) pri realizácii predmetného bankového obchodu t. j. pri uplatnení práv z bankovej záruky. Odvolací súd zdôrazňuje, že obsah práv a povinností banky a oprávneného z bankovej záruky je prísne formálny právny inštitút, kedy je banka oprávnená len k formálnemu prieskumu, či boli naplnené všetky podmienky uvedené v záručnej listine. Je teda daný striktno (len) obsahom záručnej listiny. Ak nie sú splnené podmienky stanovené v záručnej listine, nemožno požadovať plnenie z bankovej záruky. Preto odvolací súd považuje túto odvoláciu námietku žalobkyne za nedôvodnú.

43. V nadväznosti na vyššie uvedené odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle kogentného ustanovenia § 313 Obchodného zákonníka, banková záruka ako absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. e) Obchodného zákonníka), vzniká písomným jednostranným úkonom a to vyhlásením banky v záručnej listine s obsahovými náležitosťami podľa vyššie citovaného ustanovenia, že uspokojí veriteľa do výšky určitej peňažnej sumy podľa obsahu záručnej listiny, ak určitá tretia osoba (dlžník) nesplní určitý záväzok, alebo sa splnia iné podmienky určené v záručnej listine. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že pri bankovej záruke sa vyžaduje súhlas veriteľa s písomným vyhlásením banky v záručnej listine, ktorý sa doručuje a týmto momentom vzniká právny vzťah medzi veriteľom - ručiteľom (bankou), ktorá ručí za splnenie zabezpečeného záväzku do výšky sumy a za podmienok určených v záručnej listine. Z ustanovenia § 316 ods. 1 Obchodného zákonníka je zrejmé, že banka ručí za splnenie zabezpečeného záväzku do výšky sumy a za podmienok určených v záručnej listine, ako aj, že banka si môže voči veriteľovi uplatniť iba námietky, ktorých uplatnenie záručná listina pripúšťa, pričom rozsah ručenia banky za splnenie zabezpečovacieho záväzku je podmienený výškou peňažnej sumy, ktorá je stanovená v záručnej listine s tým, že zákon taktiež umožňuje stanoviť podmienky ručenia banky, ako aj obmedziť trvanie bankovej záruky na určitý čas. Všetky tieto skutočnosti však musia byť obsiahnuté v záručnej listine, ich výlučné zakotvenie v zmluve medzi bankou a dlžníkom bude bez právnych účinkov na plnenie z bankovej záruky. Z druhej vety § 316 ods. 1 vyplýva, že zákon umožňuje stanoviť podmienky ručenia banky ako aj obmedziť trvanie bankovej záruky na určitý čas. Podľa § 321 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak je doba platnosti v záručnej listine obmedzená, banková záruka zanikne, ak veriteľ neoznámí banke písomne svoje nároky z bankovej záruky počas jej platnosti. V tejto veci sa jednalo o prípad, keď bola doba platnosti bankovej záruky dohodnutá medzi bankou a dlžníkom (a aj uvedená v záručnej listine) na dobu určitú, avšak žalobkyňa si v tomto prípade neuplatnila počas tejto doby svoj nárok riadne voči žalovanej ako banke t. j. do 30.09.2017, čoho dôsledkom bol zánik jeho práva na záručné plnenie banky.

44. Záverom odvolací súd dodáva, že dôkazné bremeno je inštitútom procesného práva, pretože je nerozlučne spojené s civilným sporovým konaním, a to bremenom tvrdenia, a prejavuje sa vo výsledku sporu. V sporovom konaní sú strany sporu povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala žiadnym relevantným dôkazom, že splnila stanovenú podmienku v záručnej listine a to overenie podpisu štatutárneho zástupcu žalovanou (bankou) v lehote na uplatnenie svojich práv v zmysle záručnej listiny, a preto sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že podanie dokumentov do podateľne súdu nemožno považovať za splnenie uvedenej podmienky.

45. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá (nemusí) odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument sporovej strany, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

46. V súvislosti s vyššie uvedeným odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

47. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

48. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

49. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný v podanom odvolaní relevantným spôsobom nespochybnil ani nevyvrátil podstatné závery súdu prvej inštancie premietnuté do výrokovej časti napadnutého rozsudku, odvolací súd, ktorý je viazaný odvolacími dôvodmi, dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

50. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a s § 262 ods. 1 CSP tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, keďže žalovaná a intervenient na strane žalovanej boli v odvolacom konaní plne úspešní. Odvolací súd však žalovanej a intervientovi na strane žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže si trovy konania neuplatnili.

51. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných v § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/ a e/ CSP).